

Aldaketak

Oihane Larretxea

Bazuen bueltatzeko garaia. Lau urtaro errutinatik kanpo. Ordu-ra arte, bederatzi urtez, bere errutina izan zenetik kanpo. Udazkenaren ondoren heldu zen negua. Zuhaitzak agerian zuten eskeletoa eta lehenengo elur malutak erori ziren. Zain egon arren, ezustean, urteko azken egu-netan sortu zen bizitza berria. Ordu txi-kien iluntasunean bi begitxo ireki ziren, borobil-borobilak, ixil-ixilik. Ñimiñoak ziren, baina gau beltza argitu zuten.

Maitasun haren indarra ez zuen eza-gutzen. Bortitza. Basatia eta primitiboa. Konturatu zen betidanik maite zuela

izaki hura. Munduratu aurretik. Sortu aurretik. Zaurgarria. Hauskorra. Delika-tua. Leuna eta goxoa.

Klak. Errutinaren kontagailua gelditu. Dena izoztu eta ezberdin kontatzen ja-rri. Beste erritmo bat, beste bizimodu bat zabaldu zen istant hartan bere be-gien aurrean.

Zuhaitzen adaxkak hostotxoz janzten hasi ziren poliki-poliki. Konturatzerako udaberria ailegatu zen, Natura nagiak kentzen ari zen. Badoaz asteak, hilabete-ak, egun batek besteari lapurtzen dizkio orduak... ez korrikarik egin, ez izan han-ditzeko presarik!

Eta klak. Itsasoaren gatza itsatsi zaio azalean. Udara. Nola da posible? Sandia hozkailuan, sardinak parrilan. Hondarra etxeko lurrean, gaizki astindutako toa-llak. Urtero berdin. Begi ñimiñoak han-ditu dira, eta beltza zena gris urdina da, edo urdin grisa.

Etxeko sagarrondoak hasi dira saga-rrak askatzen. Urtaroa azkenetan da... egutegiak dio badela errutina zena be-rrartzeko garaia, errutina orain beste bat izan arren. Zein da egiazkoa, *biho-tzatxo*? Aldaketa batek besteari ematen dio paso, horrela josi ei da bizitza. Kons-tante bakarra zeu zara, nire Lucia. •

Dooh Nibor

Koldo Sagasti

Txikitan Robin Hooden istorioa kontatu zidaten eskolan. Kon-dairako heroi bihozbera Sher-woodeko basoko zirrikitueta ibiltzen zen klandestinitatean, behar baino gehiago zutenei lapurtzen, be-har baino gutxiago zeukatenen artean banatzeko. Ezagutu genuen lehenengo anarkista espropiatzailea izan zen. Or-duan, erromantizismo apur bat gera-tzen zen gure arima xaloetan. Bizitza-ren eskarmentuak, berriz, erakutsi digu gehienetan errealitatea ipuinen ifrentzua dela, eta benetako munduan gehien daukana izan ohi dela gutxien daukanez baliatzen dena. Alderantziz-

ko ipuinean, gainera, pribilegiatuak, ezkutuan ez, egun argitan eta begi bis-tan lapurtzen dio behartsuari.

Adibideak ugariak dira baina azken asteko aldrebesko Robin Hood horieta-ko bat ekarri nahi dut lerrootara: Cris-tina Uriarte. Hezkuntza sailburuak ira-garri du azken egunotan bere kordako hedabideetan aurten 27,5 milioi euro gehiago, 608,7 orotara, bideratuko di-tuela diru-kutxa publikotik itunpeko ikastetxeen sarera. Lehenengo eskola egun hauetan patioetara osteratxo bat egitera joatea besterik ez dago batzuen eta besteen errealitatea zein den au-rrez aurre ikusteko. Ikusleari begien

aurrean agertuko zaion errealitate hori urteetako hezkuntza politika bazter-tzailearen emaitza da. Baliabide eko-nomiko urriko jendea baliabide urriko sare publikoan kontzentratzea izan da planifikatutako estrategia; pribilegia-tuak gizarte maila apalekoekin, etorki-nekin edota behar bereziak dituztene-kin nahas ez daitezen. Batzuk oihanean eta besteak orbanik gabeko lorategian. Sortuko ahal dira Sherwoo-deko baso horietatik Robin Hooden al-derantzizko ipuinari buelta emango dioten etorkizuneko anarkista espro-piatzaileak. Bitartean, nork bere bizio-ak ordain ditzala. •